

NOVOLETNA INVENTURA

Ljudje smo simbolna bitja, zato je naravno, da razumemo prehod iz starega leta v novo kot konec in nov začetek; 31. decembra se nekaj dokončno zaključí in 1. januarja obrnemo nov list koledarja na steni in v svoji duši. Naj vam povem, kako se to godi v meni.

Nikoli nisem marala žurov in bučnih proslavljanj, zato zadnji dan leta najraje preživim sama kje v tihoti in samoti. Če ostanem doma, si ustvarim sveti prostor tišine in potujem skozi minulo leto, da ga na koncu posvetim s hvaležnostjo in zapečatim v svoj spomin. Pomaga mi koledar, v katerega zapisujem pomembne reči: rojstne dneve svojih ljubih, datume smrti tistih, ki so se me usodno dotaknili. Pa dogodke – največje z rdečo, pomembne z zeleno, nujne s kulijem, vsakdanje s svinčnikom. Ko listam po koledarju, pobožam sleherni dan, pomislim na ljudi, ki so z njim povezani, na svoja občutja, ki se jih še spominjam ... Milo opravilo, ki pozna tudi temne tone in globoke bolečine, a vse preseže "strast do Življenja", kot moje bistvo označuje celostni zdravilec duše in telesa Ivo Mohorič (si ne morem kaj, da se ob njegovem imenu ne bi spomnila usodne zgodbe, kako se je zaljubil v bodočo ženo Darjo Švajger in kako je ona vedela, da bo njen mož, še preden ga je sploh kdaj videla. Ni čudno, da se oba tako resno ukvarjata z astrologijo!).

Letos žari izjemen dan, v koledarju označen s srcem-soncem: 24. november. Ta dan se je rodila moja tretja vnukinja Tesa. Deklica, ki je prišla na svet s posebnim namenom, saj se je zgodila kot presenečenje staršema, dvema otrokoma in psu, zaključeni srečni družini brez želje po novem članu. Novo dete je prekrizalo načrte materi, ki se je ravnopodala na samostojno poslovno pot, babici, ki je načrtovala intenzivnejše delo pri hospicju, očku, ki ... Da sta rekla starša "DA" novemu življenju, je od nju terjalo ogromno poguma. In zaupanja. S Tesinim rojstvom se je ljubezen se poglabila, povezanost med nami še okrepila, pogled na življenje spremenil. Vsi se še bolj zavedamo, kaj je zares pomembno in kaj prav nič. Presneto dobro vemo, da je najpomembnejše, da smo skupaj in se imamo radi. Tega spoznanja ne more prinesiti nobena vladna družinska strategija! Tudi duhovni priročniki o zavedanju ne, pa če jih piše sam predsednik države in potem svojo kontro udari še Desa Muck z ironično knjigo Peskovnik Boga Otroka. Življenje je tisto, ki nas (iz)učí, naša osebna zrelost in odgovornost. Pomoč skupnosti, v kateri živimo. Če smo jo uspeli vzpostaviti! In tu je ključ – v občestvu. Povedano je vkodirano v sleherni religiji in božično praznovanje naj bi nas prebudilo v prav to občutje: Dete je rojeno! Prebudite se, slavite Življenje! A potrošniška blaznost in cerkve s svojim biznisom tega občutja pač ne zmorejo pričarati. Zato ostaja na meni osebno, na tebi – na nas je, da sprejmemo dete. V svojem srcu in v družini.

Ko opravi novoletno inventuro, globoko zadiham in sem nekaj časa čisto pri miru. Čez čas vzamem v roke koledar naslednjega leta in vanj vpišem najpomembnejše datume: rojstne dneve za življenje in za večnost, kot mi je ljubo pomenovati smrti. Dogodke, ki so že dogovorjeni. Za-

Dom je tam, kjer se dobro počutimo in kjer si naša duša spočije. Tam, kjer ženske želijo rojevati in so moški srečni, da ustvarjajo za svoje ljudi. Dom je tam, kjer ne domujejo šimfarija in foušija, snobistično napihovanje in razkazovanje finančne in/ali politične moči, temveč skupno zavzemanje za to, da bi nam vsem dobro šlo. Naj naše novoletne inventure zvenijo v tem tonu!

ključila sem desetletno sodelovanje s Cankarjevim domom in pogovore Beremo z Manco Košir prenesla v kavarno Maximarketa, praviloma vsako drugo soboto v mesecu. Tako se bomo 13. januarja popoldne pogovarjali o lepem novem romanu Ferija Lainščka Muriša in njegovi sveži pesniški zbirki, februarja bomo govorili o Desinem "duhovnem" romanu, marca slavili z žensko pisavo itd. Sledijo srečanja na Univerzi za tretje življenjsko obdobje pa bralni študijski krožki BMK pa kar tri knjige naj bi se mi zgodile v prihodnjem letu ... Bog daj! Amen.

Še nekaj premišljujem vedno znova ob izteku leta. Kako bi uresničila slogan I feel SLOVENIJA. Želim narediti čim več za skupno dobro. Ne le na področju kulture in izobraževanja (knjige moramo tudi kupovati, ne le brati, je moja mantra), kjer itak vse delamo drug za drugega, temveč tudi na področju porabe in promocije čisto vsakdanjih izdelkov. Ko sem pred petnajstimi leti delala televizijsko oddajo Moški, ženske (še danes ne vem, zakaj so jo ukiniteli, gledanost je bila višja od današnjih rekordov na TVS), sem hotela promovirati izključno domače stvari. Nekaj časa me je oblačila Mura, potem so ugotovili, da je to zanje prenaporno, in je ponudila pomoč Escada. Tudi Zlata Celje je obupala – pa je čez noč priskočil na pomoč draguljar Peter Malalan. Podjetje iz Trsta – oddaja je bila tudi tam priljubljena – je bila pripravljena vsak mesec pripeljati svoje pohištvo v studio ... Takrat sem dokončno razumela, zakaj tuja podjetja uspevajo, kjer bi naša lahko, a raje venijo. Brez ambicij in vizij pač ne gre. Zato kar zavriskam, ko slišim, da je zdaj na Slovenskem vrsta ustvarjalnih timov, ki delajo najbolj ambiciozne projekte. V koledarju imam s klicajem zaznamovan 27. november, ko smo v restavraciji As uživali ob nenavadni novinarski konferenci (vodil jo je svetovno znani oblikovalec jadrnic Japec Jakopin, doktor medicinskih znanosti – že samo to je bil poseben dogodek!) družine Fonda, ki si je zastavila visok cilj: gojiti najboljše ribe na svetu v našem morju. Gre za družinsko podjetje vrhunsko izobraženih biologov (Irena je doktorica znanosti!), ljubiteljev morja, ki glasujejo za Življenje v umazaniji majhne slane luže. Odkar gojijo ribe, je v njihovem zalivu voda bolj čista, ribe hodijo tja drstit ... Njihov dimljen brancin je postal moje najljubše darilo, pikniki za rojstne dni pa najboljši tisti, na katerih pečemo ribe, ulovljene le nekaj ur pred tem. Kajti Fondovi ribe pripeljejo na dom tisti dan, ko jih potrebujete. Njihovi brancini imajo za škrigami listič, na katerem je zapisan datum in ura ulova ... Hura za družino Fonda, za eko kmetije, za obrtnike in mala podjetja, kličem ob koncu leta. To je slovenska prihodnost, ne pa poklekavanje pred multinacionalkami, ki globalno onesnažujejo svet.

V tujino po nakupovanjih ne hodim že vrsto let. Zakaj bi, če imamo skoraj vse doma, pred nosom? Če že ni "made in Slovenija", vsaj zaslužek omogočamo našim ljudem! Zakaj bi bile, denimo, torbice oblikovalke Lare Bohinc več vredne, če jih kupimo v Londonu, kot če jih v Ljubljani v Trgovini s konceptom Vale Novak? Jaz sem že desetletja zvesta velikemu G, zato Larinih torbic ne kupujem. Ampak navijam pa zato, da jih pri nas prodajajo. Ko sem dolgoletno prijateljico Edvino, iz katere je zrasla imenitna založba, prva take zasebne sorte v Sloveniji, vprašala, kako jim gre, je rekla, kar ne velja samo za nakupovanje, ampak za mentaliteto večine Slovencev, ki jim je tujina imenitnejša od domovine: "Ah, ko bi bilo pri nas tako kot v Franciji! Tam ob koncu leta okrasijo izložbe s francosko zastavo in z napisom: KUPUJTE DOMA!"

Dom je tam, kjer se dobro počutimo in kjer si naša duša spočije. Tam, kjer ženske želijo rojevati in so moški srečni, da ustvarjajo za svoje ljudi. Dom je tam, kjer ne domujejo šimfarija in foušija, snobistično napihovanje in razkazovanje finančne in/ali politične moči, temveč skupno zavzemanje za to, da bi nam vsem dobro šlo. Naj naše novoletne inventure zvenijo v tem tonu! Pa SREČNO 2007!